

הכי נמי מסתברא כדפירשה רב ששת דבאלו של אהרן — שהוא קרבן עולה — מיירי הברייתא, ולא בפרו של אהרן שהוא קרבן חטאת:

דאי סלקא דעתך: בפרו של אהרן שחטאת היא — מיירי הברייתא, היכי קתני בברייתא: חומר בזבח מבתמורה שהזבח דוחה את השבת ואת הטומאה מה שאין כן בתמורה! —

וכי אטו תמורה דפר שהוא חטאת, שבת וטומאה הוא דלא דחויא, הא בחול מקריב קרבה?! והא תמורת חטאת היא, ותמורת חטאת הרי למיתה אזלא ולא להקרבה, שהרי היא מחמש חטאות המתות.

ודחינן להכרח שהכריחה הגמרא דלא מיירי הברייתא בפרו של אהרן:

לא כאשר אמרת, אלא **לעולם** יש לומר דבפרו של אהרן מיירי, והא דקשיא לך היכי קתני: חומר בזבח "מבתמורה", שהתמורה אינה קריבה בשבת ומשמע כי בחול היא קריבה, לא תיקשי:

כי **מאי** חומר בזבח מב"תמורה" דקתני בברייתא, לא כפי שהבננו עד עתה כי הכוונה לתמורת אותו זבח —

אלא: **שם תמורה** — כלומר: אותם דברים הנוהגים בזבח דהיינו בפרו של אהרן, אינם נוהגים בדבר ששמו תמורה, שהתמורה אף כשהיא קריבה — כגון תמורת עולה — אינה דוחה את השבת ואת הטומאה.

ותמהינן: והרי כל השקלא וטריא של הגמרא עד עכשיו, היתה מתוך הנחה כי הברייתא מדברת בזבח אחד שבו יש את כל הפרטים האמורים הברייתא, ומתוך כך הוצרכנו לידחק כי הברייתא מיירי בפרו של אהרן או באילו; וולדברין תיקשי:

אי הכי ש"תמורה" האמורה בברייתא אינה בהכרח תמורה מסוימת, ויש לפרש "שם תמורה" —

הרי "זבח" נמי יש לפרש, כי אין הכוונה לזבח מסוים, וכוונת הברייתא לומר, כי בתוך הדברים שיש עליהם "שם זבח" יש את כל החומרות שנאמרו בברייתא, חלקם בזבח זה וחלקם בזבח אחר, והכי קאמר:

חומר בזבח, שיש מהם מי שנוהג הן ביחיד והן בצבור —

ויש זבחים שדוחים את השבת ואת הטומאה כגון קרבן ציבור⁽⁸⁵⁾ או קרבן יחיד שזמנו קבוע —

ויש זבחים שעושים תמורה —

מה שאין כן בכל דבר ששמו "תמורה" שאין דברים אלו נוהגים בו.

ומשנינן: כי "שם זבח" יש להוכיח מן הברייתא עצמה **דלא קתני**, אלא אדרבה בזבח מסויים מיירי הברייתא —

ממאי? מדקתני בברייתא: "חומר בתמורה,

85. נתבאר על פי לשון רש"י שכתב: ויש זבח שדוחה שבת כגון דצבור או דיחיד שזמנו קבוע.

או בצבור, שהרי בברייתא קתני: שהזבח נוהג ביחיד ובצבור.